

IN MEMORIAM

**ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΗΣ ΜΝΗΜΗ ΕΚΔΗΜΙΑΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ
ΜΕΛΙΤΩΝΟΣ (1989-2019)**

Αδύναμος ο των χειλέων λόγος και ασθενική η της γραφίδος ισχύς να εκφράσουν το βάθος και ύψος, την πολυσχιδή αρχιερατική φαναριώτικη διακονία και προσφορά, την υπέρ της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου εν Ορθοδόξοις καθηγιασμένης πολυμαρτυρικής Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας αυτοθυσιαστική εν Χριστώ αλλοίωση, κένωση και αυτοσταύρωση, την υπέρ της πανορθόδοξου ενότητας ανύστακτη και άοκνη μέριμνα και εν αγώσιν αγωνία, την μέχρι εσχάτου αναπνοής και σταυρού και τάφου ανδρείας υπερασπίσεως και αμεταθέτου προασπίσεως των απαραμείωτων, αδιαπραγμάτευτων και αναμφισβητήτων προαιωνίων προνομίων και δικαίων του Πρωτοθρόνου και Πρωτοκλήτου εν Ορθοδόξοις Οικουμενικού Πατριαρχείου έναντι παντός, εγγύς και μακράν, ημετέρου και αλλοτρίου, φέροντος το της υποκρισίας προσωπίον ψευδαδέλφου και δυσεβούς επιβουλέως, την εν τέλει χριστομίμητη και αγιομίμητη αγάπη, έργοις και λόγοις, μέχρι δακρύων και αίματος νυχθημερόν πατρική πρωτοδιακονία και αρχidiaκονία υπέρ του φιλοχρίστου και ευσεβούς Ρωμαϊκού Γένους, της εσταυρωμένης και αεί ζώσης και ανθισταμένης πολιτικής Ρωμηοσύνης, την αξία και τιμή, την ευθύνη και το αδιαπάνητο χρέος να είναι κάποιος Φαναριώτης Ιεράρχης ουχί τύποις αλλά ουσία, ως υπήρξε ο λογιώτατος και εν λογίοις εμφιλόσοφος αοίδιμος Μητροπολίτης Γέρον Χαλκηδόνης Μελίτων (1913-1989), ο τω όντως όντι «*την τε γλώτταν και την γραφήν μελίρρυτος και μελιστάλακτος*».

Παρήλθον ως ροή ύδατος ρύακος τριάκοντα έτη από της εις Κύριον Ζώντα Σωτήρα εκδημίας και «*εν κόλποις Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ*» αναπαύσεως του περιβεβλημένου την σχεδόν «*μυθική και θρυλική διάσταση*», αοίδιμου και μάκαρος Γέροντος Χαλκηδόνης Μελίτωνος, ο οποίος υπήρξε ο αδιαλείπτως, άοκνος, ανυστάκτως και ακαταβλήτως ενεργών και λειτουργών ιστορικός, θεολογικός, αληθώς διακονικός και αγωνιστικός, «*αυτοσυνειδησιακός παλμογράφος*» και «*αλάθτος οδοδείκτης*» της πολυμαρτυρικής καθηγιασμένης και σταυραναστασίμου Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας. Καίτοι δε πανδαμάτωρ πάντων των επιγείων είναι ο Πατήρ της λησμοσύνης χρόνος, εντούτοις μέγα το παράδοξο και ακατάληπτο τοις ανθρώποις, όταν μέχρι και σήμερα, τριάκοντα έτη μετά την εν «*χώρα ζώντων*» μετάσταση του νέου προφηταποστόλου του τηλαυγεστάτου Φαναρίου Χαλκηδόνης Μελίτωνος, η μνήμη αυτού παραμένει άληστος, αγήρως, όντως αιωνία, διά της μελέτης των θεοπνεύστων αριστουργημάτων γραφών του, τις οποίες ως «*Ιερές Φαναριώτικες Παρακαταθήκες*» κατέλιπε ουχί μόνον στους επιγενόμενους Φαναριώτες Ιεροπρεπείς Φύλακες του Οικουμενικού Θρόνου και της Πολιτικής Ρωμηοσύνης, αλλά και στους ανά την Υφήλιο Ορθοδόξους και εν γένει Χριστιανούς, καθώς και διά του παραμένοντος έτι και νυν ζώντος υποδειγματικού παραδείγματος αυτού ως Ρωμηού, Ορθοδόξου, Φαναριώτου, Λογιωτάτου, Φιλόμουσου, Εμφιλοσόφου Διδασκάλου, Σαηηνευτικού Ρήτορος, Συγγραφεύς, Ποιμένος, Πατρός, Συναντιλήπτορος, Παραμυθητικού, Εμπνευστικού, Ανθεκτικού,

Ανθισταμένου, Αυτοθυσιαζομένου, Αυτοσταυρωμένου εν αυτοταπεινώσει, Διαλεγομένου, Κοσμοπολίτικου, Αρχοντογέροντος Ιεράρχου και όντως οικουμενικών, πανορθόδοξων και διαχριστιανικών διαστάσεων σαηνευτικού πλήρους εκκλησιαστικού φρονήματος Αρχιερέως της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου σταυραναστασίμου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας.

Εάν ο της ιστορικής γραφίδος εραστής επιθυμούσε να επιλέξει ένα -το μέγιστο και πάντων ιδιάζον και πολυτίμως βαρύτιμο- από τα πλείστα όσα οντολογικά ιδιώματα του μυριοστόμως εισέτι και νυν μνημονευομένου οραματιστού, μεγαλοπνόου, μεγαλοουργού και μεγαλοπρεπούς Φαναριώτου Ιεράρχου, θα ευρίσκετο ίσως εν απογνώσει επιλογής. Και όμως πάντα τα πλείστα και πολυτίμως βαρύτιμα περικοσμούντα αυτόν χαρίσματα από Θεού δωρεοδότου διά τον εν συστολή και τρεμαμένη χειρί γράφοντα τις μετά πάσης υϊκής αγάπης ένεκα μνημοσύνης αυτές αράδες επί χάρτου, το μέγιστο και ύψιστο, πολύτιμο και βαρύτιμο, αλησμόνητο και αεί μνημονικώς ανακαλούμενο ιδιαζόντως «*ίδιον γνώρισμα*», το οποίο και μετά θάνατον συνοδεύει τον αοίδιμο Γέροντα Χαλκηδόνας Μελίτωνά είναι η αγαπητική και αυτοθυσιαστική, χριστομίμητη και αγιομίμητη κένωση και εν Χριστώ αλλοίωση αυτού υπέρ του Θεού έρωτι λατρευτού ποιμνίου του στα δύο πολυμαρτυρικά και εσταυρωμένα ελληνικά νησιά της Ύμβρου και της Τενέδου τα οποία διεποίμανε επί δεκατρία συναπτά έτη (1950-1963) ως αληθής Πατήρ, Ποιμήν, Επίσκοπος και φυσικά ουχί ως Δεσπότης (Dominus = Κυρίαρχος Δυνάστης) του Θρόνου και της υπηρεσιακής υπογραφής στο γραφείο του.

Ναι! Τα δύο από αιώνων μαρτυρικά νησιά Ύμβρος και Τένεδος ήταν και παραμένουν μέσα στον χωροχρόνο «*η εαυτού δόξα και τιμή*», η ακοίμητη υστεροφημία του Γέροντος Χαλκηδόνας, τότε Ύμβρου και Τενέδου, Μελίτωνος, ο οποίος ευρέθη και εστάθη ενώπιον διεθνούς εμβελείας και φήμης πολιτικών, εκκλησιαστικών, ακαδημαϊκών, επιχειρηματικών και πολλών άλλων προσωπικοτήτων, πλην όμως ουδέποτε επέλεξε τα σαλόνια του χρήματος και της υψηλής κοινωνίας αρνούμενος τα ταπεινά, φωτεινά, άδολα, πεπληρωμένα αγαθούς εν Χριστώ αγάπης, μαρτυρικά, πονεμένα και βασανισμένα πρόσωπα των παιδιών του, ήτοι των Ορθοδόξων Ρωμηών της Ύμβρου και της Τενέδου και έπειτα της πολυμαρτυρικής Πολίτικης Ρωμηοσύνης, αφού στα καθαρά και ανυπόκριτα βλέμματα αυτών των εσταυρωμένων ανθρώπων έβλεπε κατά πρόσωπον αυτόν τούτον τον εσταυρωθέντα και Αναστάνα Ιησού Χριστό.

Ο αοίδιμος και μακαρία τη λήξει γενόμενος Γέρον Χαλκηδόνας Μελίτωνά απεκλήθη εν λογίοις λογιώτατος, σοφός, εμφιλόσοφος ή φιλόσοφος, μέγα εκκλησιαστικός διπλωμάτης, ακατάβλητος υπέρμαχος και πρόμαχος αμύντωρ υπέρ των απαραμειώτως απαραγράπτων και αδιαπραγματεύτων οικουμενικών εκκλησιαστικών προνομίων και δικαίων της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, δεινός ρήτωρ και έτι δεινότερος και δόκιμος συγγραφεύς ως άλλος «*Καβάφης των Γραμμάτων*», κοσμοπολίτης και οικουμενικός, παραδοσιακός και ρηξικέλευθα προοδευτικός, φιλόμουσος και ρέκτης, άρχων εκκλησιαστικός λειτουργός, άόκνως και ανυστάκτως ενοποιός και ειρηνοποιός προφηταπόστολος υπέρ της πανορθόδοξου και διαχριστιανικής ενότητας, ακάματος εργάτης στον αμπελώνα του Κυρίου, οραματιστής, μεγαλόπνοος, μεγαλοπρεπής, μεγαλοουργός, προσηνής και ευπροσήγορος συνομιλητής, σαηνευτικός οικοδεσπότης, ορθολογιστής, πραγματιστής και συνάμα ρομαντικός, ευαίσθητος και αναπαυτικώς παραμυθητικός διά τους πεφορτισμένους και κεκοπιακότες ψυχή τε και σώματι, βαθυνούστατος και διανοητής, καθώς και πλείστα όσα άλλα «*ων ουκ έστιν αριθμός*». Πρωτίστως και υπεράνω όλων όμως υπήρξε τω όντι όντως αληθής,

ανυπόκριτος και κενωτικός εξ αυτοθυσιαστικής αγάπης, Χριστομιμήτου και αγιομιμήτου, φιλεύσπλαχνος Πατήρ, έργις και ουχί λόγοις, Επίσκοπος, συμπάσχων αδελφός, έντιμος και ευγενής φίλος, ακατάβλητος συνοδοιπόρος και ένθερμος συνέκδημος, συγκυρηναίος και συναντιλήπτωρ του πολυμαρτυρικού ποιμνίου του καθώς επίσης «τύπος και υπογραμμός» Ορθοδόξου Ρωμηού Φαναριώτου Ιεράρχου του οποίου οι ιερές γραπτές παρακαταθήκες ως άλλη «μυριόβιβλος Αγίου Φωτίου του Μεγάλου εν Πατριάρχαις», αποτελούν «Φαναριώτικο Ευαγγέλιο» για τα πνευματικά τέκνα και αναστήματα αυτού, εν οίς και ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, αλλά και τους ανά την υφήλιο επιγενομένους «Βλαστούς του Φαναρίου», τους οποίους εμπνέουν και αφυπνίζουν, ζωογονούν και ζωοτρέφουν, καταρτίζουν και συγκροτούν με το «μέλι και το γάλα» της φαναριώτικης αυτοσυνειδησίας», αντιλήψεως και ευγενείας.

Εάν κάποιος καλής προαιρέσεως άνθρωπος ερωτούσε τον Χαλκηδόνο Μελίτωνα περί του πολυμαρτυρικός καθηγιασμένου Φαναρίου και των ιεροπρεπεστάτων Φαναριωτών Ιεροφυλάκων, εκείνος θα έδινε απόκριση σοφή και αληθείας πεπληρωμένη διά της γραφής αυτού κατά την Θρονική Εορτή του Αγίου Ανδρέου του Πρωτοκλήτου (30.11.1970) ως ακολούθως: *«Αυτό το Φανάριον, είναι πλέον της καθεστηκυίας έδρας εν τη Πόλει ταύτη της κεφαλής της Ορθοδοξίας. Είναι μία έννοια. Συμβολίζει την ικανότητα της ζωής να υπερβαίνει τον χαλασμόν, την δυνατότητα της επιβιώσεως εν τη συνυπάρξει. Το Φανάριον είναι η τέχνη του να εξάγη τις εκ των χειρίστων δεδομένων το άριστον δυνατόν. Το Φανάριον είναι φορέυς υψίστων αξιών. Είναι υπομονή. Είναι σιωπή. Είναι ευγένεια. Η ευγένεια των παλαιών. Όχι ναρκισσιμός και στατικότητα. Φύλαξ του θησαυρού της αμωμήτου ημών πίστεως και της ιεράς παραδόσεως της Ανατολής, επενδεδυμένης τας άλλας παραδόσεις του Γένους, όμως φύλαξ ενεργός και δυναμικός. Είναι η πύλη της Ανατολής ανεωγμένη προς την Δύσιν. Είναι ο ευαίσθητος δέκτης των μηνυμάτων της Δύσεως. Ερμηνευτής των μεγάλων στροφών του κόσμου. Το Φανάριον είναι μία Σχολή.*

Και ο Φαναριώτης, ενώ είναι γέννημα της αναγκαιότητας μιάς στιγμής της ιστορίας, αποβαίνει και αυτός έννοια, η οποία διαπορεύεται τας εποχάς, επίκαιρος εις μίαν εκάστην ως προ τα κύρια χαρακτηριστικά.

Διότι ο Φαναριώτης εκπροσωπεί τον φορέα μιάς μεγάλης κληρονομιάς, την οποίαν ο ίδιος διασώζει όχι διά της ταφής, αλλά διά της αξιοποιήσεως υπέρ των πολλών». Ο ίδιος στην εν Πριγκήπω επί τω Ιωβηλαίω του αιοδίδιμου μεγάλου Μητροπολίτου Πριγκηποννήσων Δωροθέου ομιλία του (14.9.1971) επιπροσθέτως περί του τηλαυγεστάτου Φαναρίου αναφέρει: «Διά τον Πριγκηποννήσων Δωρόθεον το Φανάρι υπήρξεν η μυστική πύλη, η οποία τον εισήγαγεν εις την θεωρίαν του Θεού, της Εκκλησίας και του χρηστού λαού. Και έτι περαιτέρω εις την θεωρίαν της παγκοσμιότητας των αξιών εκείνων τας οποίας φρουρούμεν και διά τας οποίας αγωνιζόμεθα».

Αναβαίνων στο εν μυστηρίοις μυστήριον του γνώφου της Μεγάλης Εκκλησίας, ήτοι της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Αγίας Μητρός Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, ο Χαλκηδόνοσ Μελίτων ως μυσταγωγός και ιερομύστησ αυτού του εν Φαναρίω μυστηρίου, το οποίο αδιαλείπτωσ τελεσιουργείται από τους ιεροφύλακες του Αποστολικού, Πατριαρχικού και Οικουμενικού Θρόνου, κοινωνεί και μεταλαμπαδεύει στους επιγενομένους, τους εγγύς και τους μακράν, βλάστους του Φαναρίου, την μυστική σταυραναστάσιμη χαρά του μυστηρίου αυτού της Μεγάλης Εκκλησίας διδάσκων ότι: *«...Πολλάκις, άλλο είναι η ανθρωπίνη πρόθεσις και άλλο η βουλή και η οικονομία του Θεού. Εις την περίπτωσιν της*

Μεγάλης Εκκλησίας τα συναμφότερα συνητήθησαν, ήτοι η ανθρωπίνη πρόθεσις και η θεία βουλή και οικονομία. Άλλο, αν εις το τέλος η ανεξινίαστος θεία βουλή, η υπερβάλλουσα τους σχηματισμούς της ιστορίας, επεκράτησε μυστηριωδώς, άγουσα εις αγνώστους τελικάς εξόδους.

Όπως κι αν έχη, εν τη όλη ιστορική εξελίξει αυτής, η Μεγάλη Εκκλησία υπήρξεν, από της γενέσεως και μέχρι αυτής της στιγμής, κυρίως και κατά βάσιν μία θεολογική έννοια. Μία Χαλκηδόνειος έκφρασις του θεανθρώπινου χαρακτήρος της...

Λοιπόν, τώρα εισέρχομαι βαθύτερον εις το μυστήριον της Μεγάλης Εκκλησίας. Και επαναλαμβάνων λέγω, η Μεγάλη Εκκλησία εις την τελευταίαν ανάλυσίν της είναι μία θεολογική έννοια... έκτοτε, η Μεγάλη Εκκλησία είναι και παραμένει Μεγάλη διότι είναι η Εκκλησία της Του Θεού Σοφίας, ανεξαρτήτως και επέκεινα χώρου.

Σκηνίτις Εκκλησία. Ενδημούσα και παρεπιδημούσα. Εις σκηνώματα διάφορα, ταπεινά, όμως πάντοτε Μεγάλη Εκκλησία. Και εις αυτήν την εν ταπεινώσει Μεγάλην Εκκλησίαν από τον ουράνιον Χρυσοτρίκλινον κατέρχεται ο Βασιλεύς των Βασιλευόντων και εισπορεύεται εις την Μεγάλην Είσοδον.

Και η ιστορία της Μεγάλης Εκκλησίας συνεχίζεται. Σήμερον το εν κτίσμα αλειτούργητον. Το άλλο κατακαίεται. Όμως το Άγιον Ποτήριον της Μεγάλης Εκκλησίας περιπατεί ανά μέσον των στενωπών αυτής της Πόλεως, επάνω από τα ταπεινά λιθόστρωτά της και το θυσιαστήριον συνεχίζει την Λειτουργίαν της Θείας Ευχαριστίας...

Βλέπεις, εις το βάθος αυτού του Ιερού Βήματος, είναι το Σύνθρονον του Επισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, της Νέας Ρώμης, του Οικουμενικού Πατριάρχου. Μείνε πιστός εις το Σύνθρονον τούτο.

Βλέπεις, ύπερθεν του Συνθρόνου υπάρχει η ακοίμητος κανδήλα. Αυτή, την οποίαν εφύλαξαν λάμπουσαν οι πατέρες μας. Αυτή, την οποίαν φυλάττομεν ημείς. Αυτή, την οποία θα φυλάξουν και τα τέκνα μας. Λάβε από το φως της το ακοίμητον και μετάγγισον αυτό εις τας ψυχάς του ποιμνίου σου».

Το σταραναστάσιμο οντολογικό και τω όντι όντως υπαρξιακών διαστάσεων ιδίωμα της πολυμαρτυρικώς καθηγιασμένης Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπόλιτιδος Εκκλησίας συνάμα αποτελεί και οντολογικό υπαρξιακών διαστάσεων βίωμα και των εν αυτή διακονούντων ιεροπρεπεστάτων ιεροφυλάκων μυσταγωγών αυτής. Αναφερόμενος ο έως μυελού οστέων βιώσας το σταυραναστάσιμο τούτο μυστήριο της Μεγάλης εν Κωνσταντινουπόλει Εκκλησίας Γέρων Χαλκηδόνος Μελίτων γράφει: «Ιερουργούμεν ενώπιον ενωπίω την αναβάπτισιν και ανανέωσιν και δικαίωσιν του αείποτε συγχρόνου μυστικού βιώματος της συσταυρώσεως της Μεγάλης Εκκλησίας τω Κυρίω της... είναι γνώριμοι εις την εσταυρωμένην Μεγάλην Εκκλησίαν οι εμπτυσμοί, οι κολαφισμοί, αι μάστιγες, τα ραπίσματα και ο ακάνθινος στέφανος και η χολή μετά όξους και η λόγχη, τα οποθενδήποτε. Γνώριμός της και η πολυτέλεια του οίκτου... Μη σας εξαπατά η λάμπουσα δεσποτική μίτρα... είναι περικάλυμμα διά να αποκρύψη από την κοινήν θέαν με την λαμπρότητα των ψευδοπολυτίμων λίθων την αλήθειαν των ακανθών, τον όντως θησαυρόν της. Και είναι ακόμη αυτή ένας κλήρος. Κλήρος δυσβάστακτος και πολυδάπανος μιάς παρακαταθήκης αδαπανήτου... ο Σταυρός είναι δικός της. Το πρώτον και το ύστατον, το μέγιστον προνόμιόν της... Διότι ουδέποτε επιστεύσαμεν εις την ισχύν του θανάτου, αλλά πάντοτε εις την αλήθειαν της αναστάσεως. Εντεύθεν, εν τη Μεγάλη Εκκλησία ο Επιτάφιος δεν είναι θρήνος, αλλά προεόρτια της αναστάσεως...

Αλλά το φως αυτό δεν μεταλαμπαδεύεται εις λαμπάδας. Μεταγγίζεται εις τας καρδίας. Έχετε την δύναμιν να ανοίξετε σήμερον τας καρδίας και να τας ανάψετε από την κανδήλαν της Μεγάλης Εκκλησίας; Κάμετέ το. Θα φωτισθήτε και θα φωτίσετε και αυτούς προς τους οποίους θα πορευθήτε.

Κάτω από το φως αυτό θα ίδητε, ότι έχουσι γνώσιν οι φύλακες

Εάν ήλθατε εδώ διά να λάβητε εντεύθεν κάτι ολιγώτερον από φως, δεν έχομεν να σας δώσωμεν. Εάν ήλθατε εδώ διά να ίδητε κάτι ολιγώτερον από ανάστασιν, δεν υπάρχει. Εδώ υπάρχουν φως και ανάστασις. Εάν υπάρχουν σταυροί και εάν υπάρχουν σκότη αυτά είναι δι' ημάς. Διά σας υπάρχουν: Φως και Ανάστασις».

Ο συνομιλών αοράτως και μυστικώς με το μυστήριο της του Κυρίου τα στίγματα και τους μώλωπες φερούσης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας Γέρον Χαλκηδόνο Μελίτων, ο οποίος βίωνε το εν Φαναρίω μυστήριο της «ιστορικής παραδοξότητος» και της από Θεού Παντοκράτορος επιβιώσεως του Αποστολικού, Πατριαρχικού και Οικουμενικού Θρόνου που ίσταται υπεράνω της τυραννίας και των πειρασμικών βασάνων των αριθμών, ήτοι της αριθμοπληξίας ή αριθμολαγνείας ή αριθμολογίας, διδάσκει σχεδόν αποκαλυπτικώς ότι: «Περί το θυσιαστήριον τούτο, το οποίον Ανδρέας ο Πρωτόκλητος έπηξε, συνηγμένοι εν ευχαριστιακή συνάξει, ιερουργούμεν το μυστήριο της σταυρώσεως και της αναστάσεως και της εν αυτώ επιβιώσεως του Χριστού και της Εκκλησίας αυτού... Οι τριακόσιοι ίσως είναι ολίγοι εις τα όμματα του αριθμοκράτου, εις τον λογισμόν του τεχνικού, εις την δίνην των περιστάσεων. Όμως οι ολιγώτεροι των τριακοσίων είναι απειράριθμοι εις τας χείρας του Θεού».

Το «Φαναριώτικο Ευαγγέλιο» των υπό του Γέροντος Χαλκηδόνο Μελίτωνος θεοπνεύστως και θεοφωτίστως γεγραμμένων Ιερών Παρακαταθηκών κατά τα παράδοξα της ιστορίας ζει και επιζεί του κτιστού χωροχρόνου και γαλακτοτροφεί τους επιγενομένους βλαστούς του Φαναρίου, τους εγγύς και τους μακράν, αφού είναι εμπνευσμένο και μπολιασμένο με το διαχρονικό μήνυμα της αεί ζώσης και ανθισταμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, το οποίο διά χειλέων του αοιδίμου Φαναριώτου Ιεράρχου διαπερνά ως ηλεκτρικό ρεύμα μεγάλης ισχύος την ύπαρξη των δεκτικών προς τούτο ανθρώπων και έχει ως ακολούθως: «Αυτός που σας ομιλεί αυτή τη στιγμή δεν έχει καμμία άλλη αξίωση... είναι απλώς ειδήμων του Γολγοθά. Από την περιοχή του προέρχεται και από της θέσεώς του αυτής συνομιλεί σήμερα με τους υιούς Ζεβεδαίου... Σας φέρνω το μήνυμα της Μητρός σας Μεγάλης Εκκλησίας, το οποίο συνοψίζεται εις τούτο: ότι αντέχει, ότι είναι διάκονος και δούλος και είναι λύτρον αντί πολλών».

Άπαντα τα ως άνω, κατά το κοινώς λεγόμενον, «καλά και άγια», αλλά όπως προεγράφη, ο αοίδιμος Μητροπολίτης Γέρον Χαλκηδόνο Μελίτων πέραν των δεκάδων εκατοντάδων σελίδων θεοπνεύστου συγγραφής, ενέγραψε ως Μητροπολίτης Ίμβρου και Τενέδου (1950-1963) και εν ταις καρδίαις των πονεμένων και βασανισμένων παιδιών του, του λατρευτού αυτού ποιμνίου εν Ίμβρω και Τενέδω ιερώτατες παρακαταθήκες αγάπης, αληθούς πατρικής επισκοπικής αγάπης, διότι υπεράνω και πέραν όλων των άλλων, τα δύο μαρτυρικά νησιά Ίμβρος και Τένεδος υπήρξαν η εαυτού δόξα και τιμή.

Όταν λοιπόν εν έτει 1963 αναχωρούσε από την πολυμαρτυρική και μυριόκλαυστη νήσο Ίμβρο γευόμενος εν συντριβή συγκινήσεως την αληθή και ανυπόκριτη αγάπη των αγνών και άδολων Ιμβρίων, καθώς και τους ευγνώμονες λόγους των προεστώτων της νήσου, όπως

διασώζει τα σχετικά ο κατά πνεύμα υιός αυτού, Μητροπολίτης Φιλαδελφείας Μελίτων (Καράς) στο περισπούδαστο μνημειώδες ιστορικό πόνημά του, υπό τον τίτλο: «*Η Νήσος Ίμβρος. Συμβολή εις την Εκκλησιαστικήν Ιστορίαν της*», ο πολύς Μελίτων αποκρινόμενος έλεγε: «*όταν πριν από δεκατρία χρόνια ήλθα με την σκέψιν να σας διακονήσω παρακαλούσα τον Θεόν να με βοηθή γιατί ήσασταν άξιοι διακονίας. Αν μπόρεσα να το κάμω δεν ξέρω, θα το κρίνη ο Θεός κι' η ιστορία. Πάντως η πρόθεσίς μου... και διά την οποίαν είμαι βέβαιος - ήταν να σας υπηρετήσω. Εάν κάτι έγινε που αποδίδεται σ' εμένα δεν είναι έργον δικό μου, είναι του Θεού και δικό σας...*». Και το τέλος. *Ο Δεσπότης φεύγει. Τα πλήθη, σύσσωμος η Ίμβρος, τον αναμένει, εις τον τόπον της εκκίνησης.*

«Και ιδού κάτι το αναπάντεχο. Καθώς επιβαίνει του οχήματος και ευλογεί ο Άγιος το πλήθος ένα αυθόρμητο χειροκρότημα δονεί τους αιθέρας και ουρανομήκεις φωνές ακούονται παντού ενώ οι κώδωνες των Εκκλησιών κρούουν με ρυθμό. Μέσα απ' τη λιμνοθάλασσα του κόσμου το όχημα αργά προχωρεί κι' η εικόνα αποτυπώνεται στα μάτια για να μην σβύση ποτέ».

Και ο ποιμενάρχης αναχωρεί, ευλογώντας με τα δύο του χέρια, από την βάρκα που τον απομάκρυνε από το νησί την Ίμβρο και τους Ίμβριούς, «ενώ η Ίμβρος της νύχτας ζαπλωνόταν ανύποπτη για το ξημέρωμα». Δικαίως και προσφυώς λοιπόν ο εκ των διαδόχων αυτού, ειρηνοποιός αοίδιμος Μητροπολίτης Ίμβριου και Τενέδου Φώτιος έγραψε ότι ο Μητροπολίτης Μελίτων «...ως άλλος σύγχρονος Μωϋσής ωδήγησε τον λαόν της Επαρχίας του διά μέσου της τραχείας και αυχηράς ερήμου εις την γην της επαγγελίας...».

Αυτός υπήρξε ο ως Προφηταπόστολος δράσας και αυτοαναλωθείς γεραρός και ένσοφος, εμφιλόσοφος και βαθυνούσταστος, Μέγας Φαναριώτης Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας Μελίτων (+1989) του οποίου η μνήμη είη αιωνία, άληστος και αγήρως.